

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **nezletilá T. B. A.**, narozená „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
místem pobytu v České republice „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-99560-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-99560-4/SO-2017, se pro vady řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně, která je nezletilým dítětem, se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-99560-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 4. 2017, č. j. OAM-16449-16/TP-2016, jímž byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že k žádosti nebyl doložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v rámci řízení předložila správnímu orgánu I. stupně daňové přiznání svého otce T. V. T. a bratra T. B. T. za rok 2016 jakožto společně posuzovaných osob, a to spolu s výkazem zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2016, rozvahou ke dni 31. 12. 2016 a přílohou k účetní závěrce za rok 2016. Správní orgán I. stupně však deklarované listiny vyhodnotil jako nerelevantní s poukazem na to, že daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob není možné považovat za doklad o příjmu. To je nicméně dle žalobkyně ve zjevném rozporu s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které daňové přiznání výslovně uvádí jako jeden ze způsobilých důkazů.
3. V souvislosti s tím žalobkyně namítla, že byla správním orgánem I. stupně vyzvána k doložení platebního výměru za rok 2016, kdy jí byla stanovena lhůta, jež uplynula v průběhu měsíce ledna 2017. V té době však dosud nebyl výměr ze strany příslušného finančního úřadu vystaven. Správní orgán I. stupně tak dle názoru žalobkyně postupoval v rozporu se zákonem, jestliže do příjmů nezahrnul výnosy jejího otce a bratra z podnikání. Uvedenou námitku přitom žalobkyně uplatnila i v rámci odvolání, žalovaný se s ní však vypořádal toliko obecně, a naopak zcela ignoroval její argumentaci odůvodněnou konkrétním zněním zákona, jež předpokládá již uvedené doložení příjmů prostřednictvím daňového přiznání. Tím dle žalobkyně zatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
4. V další námitce měla žalobkyně taktéž za to, že správní orgán I. stupně nezahrnul do příjmů ani výdělků jejího otce plynoucí z pracovněprávního vztahu se společností Hitari Stuttgart GmbH. Ty žalobkyně doložila vyúčtováním za poslední čtvrtletí roku 2016, přičemž pokud měl správní orgán I. stupně pochybnosti o trvání pracovní činnosti otce žalobkyně i v následujícím roce, nic mu nebránilo jej vyslechnout. Nesprávnost tohoto postupu namítla žalobkyně rovněž v odvolání, žalovaný se ale obsahem této námitky řádně nezabýval, když toliko uvedl, že žalobkyně byla vyzvána k doložení pracovní smlouvy, kterou ale nepředložila. Zcela tak nehodnotil, zda byla prokázána pravidelnost a stálost příjmů otce. Tím lze jeho postup dle žalobkyně považovat za přehnaně formalistický.
5. V závěrečném žalobním bodu žalobkyně konstatovala, že ačkoliv § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ukládá správním orgánům, aby v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu posuzovaly i možnost nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, vypořádal se správní orgán I. stupně s uvedenou otázkou zcela v rozporu s mezinárodními právními předpisy na ochranu práv dítěte a rodiny – zejména Úmluvou o právech dítěte, Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Listinou základních práv Evropské unie, Směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny aj. Nezohlednil tak především, že žalobkyně je nezletilým dítětem, jehož rodiče i sourozenci pobývají na území České republiky, čímž jí odepřel přístup k péči,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterou potřebuje ke svému zdárnému vývoji. Argumentaci správního orgánu I. stupně, že nevydáním povolení k trvalému pobytu se situace žalobkyně nijak nezmění, čímž rozhodnutí nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, je dle názoru žalobkyně nutno považovat za omezenou a svědčící o tom, že se uvedenou problematikou prakticky nezabýval. Předmětné pochybení přitom v následném odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný. Závěrem proto žalobkyně v této souvislosti provedla rozbor jednotlivých práv, která jsou ve vztahu k ochraně dětí a rodiny zaručena výše vymezenými právními předpisy, a uvedla, že postup správních orgánů, jež v mnoha obdobných rozhodnutích používají prakticky shodné odůvodnění otázky přiměřenosti zásahu, svědčí pouze o tom, že ve skutečnosti konkrétní dopad do soukromého a rodinného života cizince neposuzují.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou. Uvedl, že skutkový stav zjištěný v řízení odpovídá důvodům zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně k ní nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V této souvislosti žalovaný především upozornil na to, že daňové přiznání doložené žalobkyní v rámci odvolání pouze dosvědčuje, že bylo podáno příslušnému finančnímu úřadu, nikoliv však správnost jeho obsahu. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně žalobkyni vyzýval k předložení platebnímu výměru jejího otce, neboť bylo třeba prokázat podmínku pravidelnosti, stálosti a dostatečné výše příjmů. Uvedený postup má přitom podle tvrzení žalovaného oporu i ve Směrnici rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.
7. Pokud správní orgán I. stupně mezi společně posuzované osoby nezahrnul bratra žalobkyně, žalovaný k tomu konstatoval, že ke společnému posouzení dochází pouze u osob, u kterých existuje vzájemná vyživovací povinnost. Ta v daném případě svědčí rodičům žalobkyně, naopak její bratr je posuzován zvlášť společně se svou manželkou a dětmi. O to více daný argument platí za situace, kdy bratr společnou domácnost s žalobkyní ani nesdílí. Z tohoto důvodu nebylo možné k dokladům o zajištění finančních prostředků uvedené osoby přihlédnout.
8. Ohledně potvrzení příjmů ze zaměstnání byla žalobkyně dle žalovaného správním orgánem I. stupně poučena o tom, jaké doklady je třeba doložit – především se jednalo o pracovní smlouvu. Tu ale žalobkyně nepředložila. Nadto dle žalovaného platí, že pokud je otec žalobkyně rezidentem České republiky, má zde povinnost zdaňovat veškeré své celosvětové příjmy. Přesto z daňového přiznání předloženého žalobkyní vyplývá, že v něm její otec své příjmy ze zaměstnání v zahraničí neuvedl, proto i s ohledem na absenci pracovní smlouvy nemohly být zohledněny.
9. Co se týče námitky zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, odkázal žalovaný na rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 6 A 139/2012, či Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45, z nichž dle něj vyplývá, že je především odpovědností cizince, jaké skutečnosti správnímu orgánu o své intimní sféře sdělí, neboť správní orgán není povinen aktivně vyhledávat a opatřovat důkazy tento možný zásah prokazující. Podle žalovaného navíc rozhodnutí v daném případě není ani v rozporu s právními předpisy na ochranu dětí a rodiny, neboť zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu nikterak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedojde k zásahu do práva žalobkyně na výchovu ze strany rodičů či jejich péči. Tímto nežádoucím účinkem by mohl být např. dlouhodobý zákaz pobytu, uvedená situace ale nenastala, a žalobkyně tak má možnost upravit si své setrvání v České republice např. prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 10. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny.
13. Protože žádost neobsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni dne 7. 12. 2016 k předložení dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a současně ji poučil, prostřednictvím jakých listin může výši těchto příjmů prokázat (mimo jiné se jednalo o potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí spolu s pracovní smlouvou v případě cizince s příjmy ze závislé činnosti nebo platební výměr v případě cizince s příjmy z podnikání) a naopak, prostřednictvím kterých uvedenou skutečnost osvědčit nelze (zejména přiznání k dani z příjmů fyzických osob). K odstranění vad podání byla žalobkyni stanovena lhůta 20 dnů.
14. Dne 16. 1. 2017 předložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sadu dokladů týkající se příjmů jejího otce z pracovní činnosti pro zahraniční zaměstnavatelský subjekt, a to za období září až listopad 2016 a dále daňové přiznání otce a bratra z příjmů fyzických osob za rok 2016 včetně výkazu zisku a ztráty, rozvahy a přílohy k účetní závěrce.
15. Dne 5. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, jak bylo uvedeno shora.
16. Soud se na úvod svého posouzení zabýval námitkou, podle níž správní orgány nezahrnuly do příjmů s ní společně posuzovaných osob výnosy jejího bratra z podnikání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle § 42c odst. 3 písm. c) věty mezi středníky zákona o pobytu cizinců platí, že společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.
18. Podle § 70 odst. 2 písm. d) věty před středníkem zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1).
19. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
20. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním minimu“), se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují:
- a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,
 - b) manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu; za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery,
 - c) rodiče a 1. nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené, 2. zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d),
 - d) jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.
21. Jak je zjevné z právní úpravy § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 42c odst. 3 písm. c) věty mezi středníky zákona o pobytu cizinců a § 4 odst. 1 zákona o životním minimu, za společně posuzované osoby se (za upřesňujících podmínek zákona o životním minimu) považují rodiče a zaopatřené či nezaopatřené nezletilé a zletilé děti, dále manželé
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

či partneři a konečně také jiné než takto vymezené osoby, pokud současně splňují podmínku společného užívání bytu a hrazení nákladů. Z uvedeného tedy plyne, že sourozenec cizince může být za společně posuzovanou osobu považován pouze tehdy, sdílí-li s ním společnou domácnost a podílí-li se na úhradě potřeb. Bylo proto třeba zkoumat, zda bratr žalobkyně, T. B. T., v rozhodné době uvedené požadavky splňoval, či nikoliv.

22. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán I. stupně přímo otázkou společně posuzovaných osob ve vztahu k bratru žalobkyně nezabýval (pouze konstatoval, že přiznání k dani z příjmů fyzických osob bratra není způsobilým dokladem o příjmu – uvedenou skutečností se soud bude zabývat dále). Oproti tomu žalovaný výslovně konstatoval, že bratr může být společně posuzován jen se svou manželkou a dětmi, když nadto žije na odlišné adrese než žalobkyně, a tedy s ní nesdílí společnou domácnost. Jak je však zjevné z výstupu z Cizineckého informačního systému založeného ve správním spisu, bratr žalobkyně byl ke dni 7. 12. 2016 veden jako svobodný, bezdětný a s evidovaným místem pobytu na adrese „X“, tedy na shodné adrese, kde měla mít zajištěno ubytování i žalobkyně. Soudu tudíž není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný k uvedenému skutkovému zjištění dospěl, čímž je jeho rozhodnutí zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem. Námitka žalobkyně je proto důvodná a již jen sama o sobě postačuje k závěru o oprávněnosti žalobního návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Přesto se však soud zabýval i dalšími žalobními body, v rámci nichž žalobkyně na prvním místě poukazovala na nesprávný závěr týkající se jí předložených přiznání k dani fyzických osob a vyúčtování příjmů ze závislé činnosti společně posuzovaných osob, které však podle správních orgánů nebyly dostatečně schopné prokázat zajištění prostředků k jejímu trvalému pobytu na území České republiky.
24. Ze skutkových zjištění provedených soudem vyplynulo, že žalobkyně v rámci řízení doložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob svého otce a bratra za zdaňovací období roku 2016 a dále potvrzení příjmů otce od zahraničního zaměstnavatelského subjektu za období září až listopad 2016. Oproti tomu však byla ze strany správního orgánu I. stupně ve výzvě ze dne 7. 12. 2016 výslovně poučena, že daňové přiznání není možné za dostatečný doklad o příjmech ze samostatné činnosti považovat – tím je dle něj pouze platební výměr vystavený příslušným finančním úřadem. Stejně tak správní orgán I. stupně i žalobkyni upozornil, že k potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku je třeba doložit originál nebo ověřenou kopii pracovní smlouvy, kdy ani tuto povinnost žalobkyně nesplnila. Soud se tedy musel zabývat tím, zda bylo možné uvedené požadavky správního orgánu považovat za oprávněné, či nikoliv.
25. Shora již citované ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje příkladný výčet dokladů, prostřednictvím nichž je možné příjmy cizince prokázat. Jako jedno z možností je přitom výslovně uvedeno i potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku či daňové přiznání z příjmů fyzických osob. Ačkoliv soud nijak nezpochybňuje tezi správního orgánu I. stupně, že skutečnou výši příjmů lze z daňových přiznání zjistit jen s obtížemi, stejně tak i chápe, z jakých důvodů je z jeho strany vedle potvrzení o příjmech vyžadována rovněž pracovní smlouva, je otázkou, zda lze cizince sankcionovat nevyhověním jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu jen proto, že nedbal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výslovné výzvy k předložení jiných než zákonem demonstrativně uváděných podkladů, a namísto toho postupoval zcela v souladu s jeho zněním.

26. Uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 75/2020-45, a především pak ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018-29 (dostupných na www.nssoud.cz). V druhém jmenovaném rozhodnutí přitom deklaroval, že „[z]ákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení [pozn. – § 71 odst. 1] *neudává taxativní výčet jediné možných dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Proto nemůže obstát poučení obsažené ve výzvě k odstranění vad, ve kterém správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období. [...] Stěžovatelka závěry správního orgánu I. stupně potvrdila s tím, že není možné určit úhrnný měsíční příjem žalobkyně pouze na základě předloženého daňového přiznání, protože se výše tvrzené daně může lišit od daně stanové správcem daně v platebním výměru a nebyl by tak zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Taková odůvodnění neshledává Nejvyšší správní soud jako přesvědčivá a dostatečná a na rozhodnutí správních orgánů tak lze nazírat jako na nepřezkoumatelná. Nejvyšší správní soud se shodně jako krajský soud domnívá, že s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o daňovém přiznání žalobkyně jakékoliv pochybnosti, mohl žalobkyni podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit až do doby, kdy jej bude žalobkyně moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Nelze ale akceptovat, aby správní orgán odmítl předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žádost žalobkyně, která dle Nejvyššího správního soudu formálně splňovala veškeré zákonem požadované náležitosti. [...] Přestože tedy žalobkyně v rozporu s výzvou dokládala své příjmy daňovým přiznáním, ačkoliv byla ve výzvě poučena o možnosti zamítnutí žádosti pro případ nedoložení příjmu způsobem tam uvedeným, postupovaly správní orgány formalisticky a nesprávně.“*
27. S uvedeným názorem se přitom ztotožňuje i soud zdejší, a proto konstatuje, že postup správních orgánů, při němž se bez dalšího odmítly zabývat přiznáním k dani fyzických osob otce a bratra žalobkyně jakož i potvrzeními o příjmech otce ze zaměstnání, neboť je považovaly za nedostatečné, byl nezákonný. Je totiž nepochybné, že § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prokazování zajištění prostředků k trvalému pobytu na území prostřednictvím právě těchto listin nejen nevylučoval, ale dokonce je výslovně ve svém demonstrativním výčtu uváděl. Obdobně jako Nejvyšší správní soud tak zdejší soud zdůrazňuje, že měl-li správní orgán I. stupně i po předložení podkladů další pochybnosti o dostatečném příjmu osob společně posuzovaných s žalobkyní, měl postupovat tak, aby stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjistil tak, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Naopak nemohl žádost žalobkyně zamítnout pouze s odkazem na to, že veškeré jím vymíněné listiny nedoložila. I tato námitka je tudíž důvodná.
28. Konečně se soud zabýval i otázkou namítaného nedostatečného zhodnocení nepřiměřenosti zásahu žalobou napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
29. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
31. Otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval, neboť mu tuto povinnost výslovně ukládá ustanovení § 75 odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že oba rodiče žalobkyně již realizují svůj pobyt na území České republiky na základě trvalého, resp. dlouhodobého povolení, zatímco účastnice sama na území dosud nepobývá. Z toho správní orgán I. stupně dovodil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, jelikož její rodinná situace se nijak nezmění. Uvedený závěr pak následně bez jakéhokoliv doplnění zcela aproboval i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. S tímto názorem však soud nesouhlasí a teze správních orgánů považuje nejen za nesprávné, ale i nepřezkoumatelné.
32. Jak je totiž patrné ze samotné žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, k jeho realizaci mělo dojít za účelem sloučení rodiny. Sám správní orgán I. stupně přitom uvedl, že v České republice již na základě povolení pobývají oba rodiče žalobkyně, k čemuž soud dále doplňuje, že kromě nich také i zmíněný bratr žalobkyně T. B. T.. Dalšímu sourozenci T. B. L. pak nebyl obdobně jako žalobkyni pobyt povolen. Již jen z uvedeného je tedy zřejmé, že snahou matky a otce žalobkyně bylo postupné přesídlení všech členů rodiny do České republiky, nikoliv udržení dosavadního *statu quo*, při němž by rodiče setrvali na jejím území, zatímco jejich děti ve Vietnamu. Přestože je tedy pravdou, že zamítnutím žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu se fakticky její stav nijak nezměnil, neboť dosud v České republice nepobývala, nelze se automaticky domnívat, že tím nemohlo být zasaženo do jejího soukromého a rodinného života.
33. Opak je spíše pravdou – právě tím, že v důsledku nevyhovění vydání povolení se dosavadní rodinná situace žalobkyně nezmění, mohlo u ní dojít k porušení práv na sloučení rodiny ve smyslu již citované Úmluvy o právech dítěte, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Listiny základních práv Evropské unie, Směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny aj. Žalobkyně je totiž stále pouze nezletilým dítětem, péče o něj je sice ve Vietnamu pravděpodobně zajištěna ze strany dalších rodinných příslušníků, to však neznamená, že by se tím jakkoliv umenšovalo její právo na zajištění výchovy přímo ze strany svých rodičů. Kromě toho může v budoucnu nastat i situace, kdy všichni členové její rodiny postupně přesídlí mimo zemi svého původu a v takovém případě by zde žalobkyně zůstala bez jakékoliv pomoci. Právě v takovém případě by argumentace správních orgánů, že se „*její rodinná situace nezmění*“ a nemůže tedy představovat zásah do jejího soukromého a rodinného života, dosáhla plné absurdity.
34. S ohledem na uvedené má soud za to, že správní orgány dostatečně nezjišťovaly a následně řádně neodůvodnily přiměřenost dopadů žalobou napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, v důsledku čehož je nutné jejich rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelná ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
35. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je však dané pochybení odstranitelné i v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

36. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem Mgr. Markem Sedlákem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“), z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Jiné náklady pak soud žalobkyni nepřiznal, neboť z její strany nebyly požadovány, ani nevyplynuly z obsahu soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)